

EXCURSIÓ A SANTA FE I LES AGUDES

Ressenya de l'excursió realitzada el dia 9 de juliol pels companys Elisseu Paris i Josep Sala

El primer tren que surt de Barcelona per la via de França, ens portà a l'estació de Gualba, on agafàrem la tartana per a arribar a aquest rialler poble, situat a uns 180 metres sobre 'l mar.

Després de visitar la seva església, d'origen romànic, emprenguérem el llarg camí que, des del peu d'un carrer, ens havia de dur a la vall de Santa Fè.

Des d'aquí, oviràrem la muntanya tant gemada i exuberant de vegetació que, després dels maciços de Santa Elena per un costat i de Morou, per l'altre, va fins als marges del riu Tordera.

El camí va essent força interessant, a mida que's va internant per rublertes boscuries. Després de passar per la torrentera de cà l'illa, a les nou arribàrem a la casa d'aquest nom. La pujada que fins allí havia sigut suau, esdevingué fatigosa, fins a arribar a un estret camí que'l voreja un petit rec. A ambdós costats s'hi oviren grosses boscuries d'alzines sureres, i la vista frueix el panorama de la vall de Gualba i les muntanyes del Montnegre; com també dels espadats cims despresos del turó de Morou i la riera de Gualba, que, precipitantse en vertiginosa marxa, dóna un magestuós salt d'un centenar de metres, conegut pel salt de Gualba.

Forsa treball me donaria si'm proposava explicar punt per punt les belleses que's frueixen deambulant per aquell camí; per això, donant una grossa passa, me'n aniré a la font que's troba prop del *Polvorí* (lloc on abans hi havia hagut una fàbrica de pólvora, de la qual no'n queda altre cosa més que quatre enrundades parets. Allí obrírem les nostres motxilles per a treure'n la minestra que'ns havia de confortar per a emprendre una tant fatigosa pujada. Després d'aital esmorzar, emprenguerem de nou el camí, ovirant a sota nostre el llegendari Gorg Negre, on dues muralles de grosses roques retenen l'aigua que's precipita per desobre d'aquelles.

La riera amb sos remorejants salts; la muntanya, que s'alça enfront nostre, coronada pels pics de Morou, Montllubà i altres; la formositat que'ns brinda la vegetació de tants arbres, i el cel blau que cobricela tanta verdor, formen un conjunt tal, que quasi m'atreveixo a dir que cap enemic de Catalunya gosaria profanar son nom, en est lloc, car tindria por que'l rocam de les muntanyes se n'hi vingués damunt i en l'espessor dels arbres fos engolit son cos.

El camí va variant a mida que'ls faigs relleven les alzines; quedant el cel tapat pel fullam de la fajeda.

Llocs que fan plaenta la soletat i que conviden a la meditació, són aquests;